

NA BAZENU

Frekvencije

Statistike su neumoljive. Posljednje empirijsko istraživanje pokazalo je da veliki procenat posetilaca spa centra veruje u anđele. Štaviše, da se oni oko bazena, iznad mlake i namreškane vode, uglavnom pokazuju zimi i to oko podneva, kada su parking-mesta u blizini sportskog objekta takoreći prazna. Navodno, tokom praznične sezone im je dosadno, pa nastoje da se okupe u jatima, tamo gde su ljudi pospani i nezainteresovani za vlastite sudbine.

Istina, anđeli ne sleću na puste vode; kao sva intelektualna bića radoznalih pogleda, posebno u dane svetkovina, i oni žele da se zabave, brčnu u džakuziju ili iskoriste tople ubruse da na njima leškare i odmore svoja dugačka, svetlucava krila. Iako ne podnose alkoholna pića, poseban mamac za anđele predstavljaju promocije sezonskih koktela, jer se oni služe u čašicama koje kao da su od leda, sa sastojcima u tri boje, što kombinuju naoko nespojive mirise ribizle, maline i narandže. U stvari, reklo bi se da im najviše prijaju jednostavni ukusi, poput kraljevske ribizle, koji se, u ceđenom obliku, serviraju u visokim staklenim čašama s dve slamčice.

Ni u ratnim prilikama anđeli ne posustaju. Svoja okrvavljena krila oni i tada redovno kvase u hlorisanoj vodi, uživajući u retkim trenucima predaha. Ono što ih, međutim, najviše odbija od bazenske klijentele jesu mirisi na brzinu pripremljenih jela, hladnih ili podgrianih u mikrotalasnoj pećnici, koja se služe bogatim, i najčešće ocvalim članovima kluba. Tu su, uobičajeno, sendviči sa pomfritom, pileća ili ćureća krilca, servirana u belim porcelanskim posudicama zajedno sa sosovima crvene, oker ili narandžaste boje, uz odgovarajući pribor za jelo, koji se postavlja na drvene stočiće pokraj bazena, zajedno sa sveže ceđenim napicima od povrća ili klasičnom limunadom.

Vreme obeda obično je za anđele i prostor dosade, dok napolju pada sneg. Taj mrtvi čas oko podneva, u kome se sve svodi na neugodne mirise hrane i mrvice ljudskosti što provejavaju uokolo, predstavlja zaustavljeni trenutak i ono kolebanje koje slomljenom krilu i glasu omogućuje predah i obnovu.

„Dobar dan“, jedna kapuljača oslovila je drugu, brišući salvetom krajeve usana nakon obilnog obroka.

„Izvolite, gospodine“, uzvratila je druga, nastojeći da ne pokaže očiglednu nezainteresovanost za bilo kakav razgovor.

„Da li ste opazili Sneška u vrtu, ispred?“, insistirala je frotirom pokrivena muška glava, blago se oslanjajući na stubić pokraj bazena.

„Naravno. Ali... Ne mislite li da baš i nije neki reprezentativan“, promrmljala je treća pojava ispod kapuljače, piskutavim glasom.

„Nije. Nakrivio se, samo što ne padne. Velika sramota za centar...“, dobacio je član kluba, koji se zatekao na vratima što su od kupališta vodila ka malenom parku koji je hotel odvajao od parkinga.

„Nedopustivi amaterizam, zaista“, izustila je dama s ukrasnom trakom u kosi, ispijajući kraj šanka limunadu u malim gutljajima.

Kupališni prostor postepeno se popunjavao plivačima. Nekadašnji bokser zauzeo je ugao bazena, vežbajući karakteristične pokrete. Glasno je izdisao, izbacujući deo vode ka ležaljka za posetioce. Sredinom bazena plivao je ostareli filmski reditelj, kome je prose-da brada povremeno izvirivala na površinu ustalasane vode. Kraj same ivice, u poderanoj beloj majici i sivkastim bermudama, zagrevao se bivši vaterpolista, pre nego što će se presvući i uskočiti u bazen. Na plićem kraju, sedela je crnokosa devojka punih usana, nameštajući masku s plovkom na lice. Pored nje nalazila su se peraja s uzdužnim tamnoljubičastim prugama, kao i dva peškira – jedan veći, s apstraktnim crveno-zelenim šarama, i nešto manji, cvetnog dezena. Nedaleko od crнке, na ugrejanim tamnoplavim pločicama, izležavale su se dve žene u jednodelnim, duboko izrezanim kupaćim kostimima, poluglasno se smejući. S njene druge strane, u bazensku vodu uleteo je, pravo iz saune, sredovečni muškarac, malo pogurenih leđa, s upadljivim časovnikom na levoj i tetovažama na desnoj ruci. Naporedo s njim, plivao je golišavi kovrdžavi anđeo, poigravajući se kazaljka na časovniku, kako bi trening trajao što duže. Drugi anđeo, jednako lep, ali nešto duže i svetlije kose, izronio je pokraj devojke koja je plivala prsno, prskajući vodu na sve strane. Iza plivača obrijane glave i maljavih ramena klizio je po vodi još jedan anđelak, prebrojavajući nabore na njegovim širokim leđima.

Idilu je, čini se, poremetio ulazak nekoliko osoba u maskirnim odelima, koje su uletele u kupališni prostor gotovo niotkuda.

„Sigurno je vojna vežba“, izgovorio je plećati više za sebe, dok je anđeo, što je plovio iza njega, vragolasto zakolutao očima.

Započela je munjevita i nimalo prijatna evakuacija. Nekoliko anđela, u nameri da pomognu, rastrčalo se oko bazena prikupljajući razbacanu rekvizitu za ronjenje. Jedan od njih, okliznuo se o mokat pod, poskočio i preleteo preko drugog. Vojnici u maskirnim odelima osvajali su prostor odgurujući prestrašene kupače i sabijajući ih, mokre i zbunjene, u deo bazena u kome je bio džakuzi. Kretanje anđela po prostoru, njihovi kratki usplahireni letovi, bili su praćeni zvonjavom, koju je zvučno potiskivao bat vojničkih cipela.

Za tren oka, bazen i njegovo neposredno okruženje bili su zaprljani blatom pomešanim sa snegom. Mesta oko džakuzija više nije bilo, pa su kupači nevoljno ulazili u njega, u nadi da će se vojna vežba uskoro završiti. Njihova bleđa lica odavala su, naizmenično, zaprepašćenje i mrzovolju. Jer, neko im je oteo popodne rezervisano za uživanje i razonodu. Kada je prvi posetilac pao, da li od udarca u stomak ili od straha, anđeli su, u pokušaju da ga podignu, započeli da pevaju. Bila je to umirujuća frekvencija koja se spuštala niz stepenište na ulazu bazena, poput penušave svetlosti.

„Kakav je to način!“, drznuo se da progovori bokser iz gomile. „Vratite nam novac! Nismo ovde došli da nas drže u džakuziju kao taoce!“

„Tako je“, dobacio je piskutavi ženski glas, pa naglo utihnuo.

Još dvojica su dobila udarce u stomak i leđa. Anđeo koji se tu zatekao, polumokrom trenerkom, koju je namah dohvatio, brisao je krv s podnih pločica.

„Gospoda bi da uživaju, je li?“, obratio se kroz zube mlađi vojnik onima što su se tiskali oko džakuzija.

„...Dok mi krvavimo gaće po terenu“, dopunio ga je drugi, vižljasti, kratko podšišane kose.

„Umukni i nastavi da čistiš!“, uzviknuo je u prolazu korpulentni starešina s epoletama na rukavima.

Poluodevena devojka iz džakuzija dvaput je vrisnula. Momak do nje, verovatno iz straha, imao je podužu erekciju.

„Zovite mi menadžera!“, uzviknuo je neko s poda, dok mu je anđeo pridržavao naočare za plivanje.

„Gospodine, rat je. Svuda se ratuje. Zar ne znate? Pa rekli su na televiziji...“, prošaputala je dama sa trakom u kosi.

„Kako se samo usuđuju ovako da upadaju! Pa mi smo elita! Bar nam pustite muziku dok ovako stojimo i smrzavamo se“, nadovezao se mladić u zelenim bermudama.

Starešina se okrenuo ka dvojici vojnika, pokazujući im da požure. Jedan od njih prišao je grupici oko džakuzija i kratko procedio.

„Ko ima hotelsku narukvicu, neka istupi.“

„Mislite na ovu plavu?“, hitro je zaustila devojka s trakom u kosi.

„Bilo kakvu. Plavu, žutu, zelenu... Brže to, brže!“

Naredba je munjevito izvršena. Veći deo plivača, koji je posedovao hotelske narukvice, zakoračio je napred, čekajući dalja uputstva; preostali, njih svega nekoliko, cupkali su oko džakuzija.

„Gospodine majore, šta da radimo s ovima?“, upitao je mlađi vojnik, očito gušter, gurajući golišavu grupicu s narukvicama ka izlazu.

„Odvedite ih u sobe i zaključajte.“

„A ovi tamo?“, glavom je pokazao prema preostalima kod džakuzija.

„Počistite.“

Hologram

Grmelo je. Trebalo je smisliti neku akciju, dok ne prođe nevreme. Tatjana je još spavala, na plišanoj fotelji. Lice joj je bilo orošeno kapima znoja, kao da nešto ružno sanja, kako obično biva pred kišu. Daljinski upravljač ispao joj je iz ruke; na podu je bio i posrebrni upaljač, njihova zajednička uspomena sa putovanja u Maroko, kao i prazna boca kamparija od sinoć. Klasika dvoipogodišnjeg bračnog života, pomislio je. Sa nostalgijom se prisetio svojih predašnjih avantura, dok je kao samac landarao ulicama, lagao žene da bi ih privoleo na brzinski seks. Koristio ih je, ostavljao, pijančio, bežao od privatne policije, kao u nekom transu. Jegor je želeo i muškarce, ali je vešto prikrivao svoju malu tajnu. Uglavnom, mnogo je čitao.

Iz plakara je tiho, da suprugu ne probudi, izvadio trenerku i peškiri, dohvativši usput kupače gaćice koje su se sušile na crvenoj vešalici. Za ovakve situacije bazen je bio idealno rešenje... Posebno što je tek renoviran, sa novim homogramskim efektima, kako su ga pre nedelju dana reklamirali na internetu. Bila je stvar prestiža okupati se tu bar jednom, uz prigodne simulacije ajkula, električnih jegulja, raža i ostalih nemani podvodnog sveta.

Odjednom su oživele uspomene i razletele se po sobi. U desnom uglu, pored balkona, leljale su njegove prve farmerke marke kasući kao da se suše na vetru; o prozor je bila okačena i simpatična bočica parfema čarli, koji su devojke i poslovne žene tokom prošlog veka rado nosile oko vrata. Bilo je tu i majica za disko, mnogo šljokica, konfeta, kao da je prisustvovao nekakvom prazniku prošlosti. Kako bi zaboravio na neprijatna sećanja kojih je kudikamo bilo više, odškrinuo je vrata, proverio ima li nekoga u dugačkom hodniku i šmugnuo niz stepenice. Trznuo se. Visok i lep, patio je od manije gonjenja.

Na bazenski kompleks stigao je za tačno tri minuta i šest sekundi. Nije primetio da je trčao. Zaustavio se pred samim ulazom, kako bi mu kompjuter očitao lice, a potom i metaliziranim glasom poželeo dobrodošlicu. Pošto je prošao termalnu kameru, ulaz je bio slobodan. Jedan od dva minijaturna robota doneo mu je papuče. Jegor je više voleo da hoda bosonog, ali su pločice oko bazena bile mokre i klizave. Drugi robot nosio je biljke u teglama i raspoređivao ih oko ležaljki. U bazenu nije bilo kupača. Na površini vode, u središnjem delu, rascvetavao se lotos, menjajući boje. Prišao je bliže.

Zazvonio mu je mobilni. Bila je to Tatjana. Probudila se i ustanovila da ga nema. Nakašljao se, gotovo službeno, a onda samo kratko saopštio da je na poslovnoj prezentaciji na bazenu. Pošto su razmenili nekoliko uobičajenih rečenica, razgovor je prekinut. Zašto ga stalno kontroliše, da je nisu podmetnule službe, zapitao se po ko zna koji put ne našavši odgovor. U sve je sumnjao, osim u tehnologiju. Jer, ljudi su glupi, nepouzdana, kao što je i on bio u mladosti. Mašine nisu popuštale s disciplinom. Prikupljale su i obrađivale podatke, odmeravale kazne. Čak i onima s posebnim potrebama. Posebno njima. Nije bilo dopušteno da iko zagađuje zajednički prostor. Naravno, ni u bazen nije mogao svako. Samo odabrani, bilo po poreklu ili vanrednom poslovnom uspehu. Jegor je, svakako, bio jedan od privilegovanih. Trgovao je obveznicama, posredovao između države i krupnih investitora. Kako je tržište hartijama od vrednosti bilo vrlo zahtevno, a krug investitora i bankara mali, svi su se lično poznavali i tesno saradivali. Partneri bi ga pokatkad pozvali na izlet, večeru. To se još nije smatralo korupcijom. A ni jednomesečna ponuda za korišćenje bazena, poznatog po bogatoj klijenteli, inovativnim programima i devojkama za jednokratnu upotrebu.

Tatjana o tome ništa nije znala. Devojke su se najčešće pojavljivale u paru, u crno-belom kombinaciji, što je značilo da je jedna obično bila tamnoputa, a druga svetlog tena i neretko plavuša. Na sebi su imale samo tange i dugačke ogrlice od šarenih kamenčića. U kosi ljljane i poneko žuto ili plavo pero. Seks utroje bio je izuzetan, a devojke posvećene i profesionalne. Za biseksualce i gejeve izbor partnera varirao je već prema prilici. Mešavina Afrikanaca i Azijata bila je vrlo tražena. Za sve ostale kombinacije trebalo je prijaviti se unapred i rezervisati odgovarajući par ili više njih, uključujući tu i posebno trenirane životinje.

Pričalo se da su više puta na bazenu bile racije, neko bi nekome namestio, za vlastitu korist ili iz nekog višeg interesa. Iznova je osmotrio vodu. Lotosov cvet lagano je zatvorio latice i nestao u plavetnilu. Prišao je sve do ivice, kako bi proučio hologramske projekcije. Iz vodene površine izronio je najpre jedan, pa drugi i treći automobil. Zatim je otpočeo defile svemirskih brodova, dok su se na svodu prostorije smenjivali planetarni sistemi i kiše meteorita. Činilo se kao da neko odozdo laserom iscrta putanje kretanja nebeskih tela, oblikuje satelite, prstenove, nemirna zvezdana jata. Ali, gde su devojke, zapitao se poprilično uzbuđen, posmatrajući aerodinamične oblike najnovijih vozila i letelica.

Kao da se u njemu probudilo nešto divlje i nisko što nikada ranije nije osetio. Poželio je da umre ili da nekoga ubije. Ova druga mogućnost trenutno je bila isključena. Zaleteo se i uskočio u bazen s automobilima koji su se, neprestano menjajući oblike, pretvarali u razne predatore i amfibije. Konačno je shvatio. Ovo je bila, u stvari, vojna vežba, simulacija rata. Sigurno je bio na proveru. Odabran je. Ako prođe test, možda će napredovati. A onda... Zameniće Tatjanu mulatkinjom, živeće u petosobnom stanu sa vrtom i poslugom. Sve će drugi da rade, njegovo je samo da opere zube pred spavanje i cinčno se smeje.

Kome i čemu? Pa glupacima koji su ga donedavno okruživali. Svim onim moralnim budalama, idiotima opsednutim istinom, tragaocima za lepotom i neiskvarenošću, etiketiranim poštenjačinama iza kojih su se mnogi zaklanjali kako bi prali krv s ruku kao Magbetovi potomci. Došlo mu je da zapeva, vrišti. Umesto toga, zaronio je zajedno s ajkulama, premetnuo se nekoliko puta preplivavajući s jednog na drugi kraj bazena. Kada se osvrnuo oko sebe, bio je u potpunom mraku. Voda je postala hladna, nigde ni tračka svetlosti. Verovatno je pao sistem usled nestanka struje. Sačekajte da se aktivira agregat. Glad za ubijanjem nije prestajala. Iznova je zagrmelo, blesak munje osvetlio je nekoliko pojava što su se rasporedile oko ivice bazena. Šou je mogao da počne.

Reflektori su zatreptali, a onda se ustalili, osvetljavajući prve redove plesača kraj bazena. U ujednačenom ritmu, izrazito bradati muškarci koračali su levo- -desno, njihali kukovima, ispuštajući glasne izdisaje pri svakom drugom pokretu. Odeveni u plave košulje i lepršave bele suknje, s kožnim detaljima odranih životinja koje su im visile oko vrata i pasa, poput živih talasa, kružili su oko bazena. Prizor je delovao nadrealno i koreografski ubedljivo. Iza njih, izvirivao je drugi red mužjaka, što je u kontra-ritmu izvodio sličan ritual. Plivajući po sredini bazena, pomno ih je proučavao.

Kada je došlo do smene dve grupacije na improvizovanoj sceni bazena, zapazio je da su ovi drugi, osim što su imali šarene šalove i veoma široke platnene opasače, te dugačke crvene perčine, bili naoružani drvenim vilama. Voda u bazenu sada je bila već ledena, ali ga je radoznalost sprečavala da izađe. Zamasi vilama postajali su sve snažniji i usmereni ka njemu. Sjajna dosetka, ko se ne bi od srca obradovao, pomislio je. Svaki cent uložen u ovaj spektakl zaista se isplatio. Pamtiće to do kraja života.

Jedva je čekao da sve ispriča Tatjani. Ona je sada sigurno zevala ili jela svoju prvu jabuku. Uvek svežeg daha, plenila je nezainteresovanošću za svet oko sebe. I taman što je na nju pomislio, na bazenskim pločicama dogodila se munjevita promena. Svetlost je izmenila boju i postala žućkasta; s desnog kraja utrčale su devojke sa rastvorenim lepezama u kosi, noseći štapove obavijene puzavicama. Plesale su bose, u istom ritmu kao njihovi prethodnici. Nasuprot njima, druga ženska formacija, u belim lanenim haljinama, približa-

vala se popločanoj ivici noseći štapove koji su štrčali uvis. Na njihovim krajevima, bili su iscrtani spreda sunce, a na poledini mesec.

Deca su nastupala poslednja. Devojčice sa zlatnim granjem u naručju, što im je obasjvalo anđeoska lica, ljuljuškale su se kao tanušne biljke na vetru. Iza njih, poskakivali su dečaci u ljubičastim haljinama sečenim ukoso. Kao u svakoj bajci, njihova nevinost blistala je i bez posebno podešenog osvetljenja. Držali su srpove, što je nagoveštavalo žetvu. Usred defilea, prisetio se Vitrakove drame o Viktoru i deci na vlasti. Naježio se i poluglasno nasmejao... Voda se namreškala oko njega. Performans se odužio. Uхватила ga je blaga vrto-
glavica. Trebalo je nekako izaći a da se priredba ne remeti. Nije smeo da pokaže ni najmanji znak nezahvalnosti, kamere su sigurno sve registrovale. Ipak je spektakl bio priređen u njegovu čast. Čime li je to zaslužio, nakratko mu je prošlo kroz glavu.

Muškarci sa vilama pompezno su se vratili na scenu. Ovoga puta maljave mišice bile su im ukrašene raznobojnim perjem – kao da su se spremili za rat. Preteći su se kretali ka njemu – dva koraka napred, jedan nazad, dok su dečaci iz pozadine iskakali sa srpovima kao da će ga pokositi. Nije se uplašio. Bila je to samo predstava... Mada, bar na prvi pogled, izgledalo je kao da mu se sprema ritualno ubistvo. Otplivao je u kraj bazena. Tu ga je dočekaao prvi srp, pa drugi i treći. Okretali su ga i odgurivali vilama. Reflektor su se gasili i palili naizmenično.